

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie W. G. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 23 sierpnia 2016 roku, mocą którego zaliczono wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

U W. G. z punktu widzenia biegłego internisty-gastroenterologa rozpoznaje się nadciśnienie tętnicze i astmę oskrzelową. Z powodu nadciśnienia tętniczego nie wymagał hospitalizacji, nie był kierowany do Poradni Kardiologicznej. Pod wpływem leczenia hipotensyjnego przez Lekarza Rodzinnego uzyskano obniżenie ciśnienia tętniczego. Nie odnotowano innych dolegliwości ze strony układu krążenia. Brak jest niewydolności naczyniowo-krążeniowej. Czynność serca miarowa, nie stwierdzono obrzęków, a ciśnienie występuje w granicach normy RR 150/90 mm Hg. Wnioskodawca leczony jest ponad to w Poradni Pulmonologicznej z powodu astmy oskrzelowej. Choroba przebiega bez zaostrzeń. Nie wymaga hospitalizacji z powodu schorzeń układu oddechowego. Nie wymaga czasowej ani częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Wnioskodawca z powodu schorzeń kardiologicznych i pulmonologicznych nie kwalifikuje się do wyższego stopnia niepełnosprawności. Niepełnosprawność występuje w stopniu lekkim i ma charakter trwały.

Z punktu widzenia biegłego okulisty u odwołującego się rozpoznaje się ślepotę oka lewego, jednooczość, nadwzroczność małego stopnia i starczowzroczność oka prawego oraz angiopatię nadciśnieniową I stopnia. Nie posiada prawa jazdy. Posługuje się tylko okiem prawym, które w optymalnych okularach ma pełną ostrość wzroku do dali i bliży. Występuje prawidłowe widzenie, ciśnienie śródoczne w normie i brak zmian naczyniowych. Oko lewe pozostaje okiem towarzyszącym, widzi jedynie ruch ręki. Do lutego 1988 roku ostrość wzroku każdego oka była pełna V. = 1.0. Od 1989 roku orzeczono niezdolność częściową do pracy z powodu praktycznie jednooczości V. = 1.0, V. = 0. Badanie w czasie obecnym wykazało ślepotę oka lewego i pełną ostrość oka prawego. W zakresie specjalności okulistycznej, istniejące parametry widzenia uzasadniają zaliczenie W. G. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim na stałe z przyczyny oznaczonej symbolem 04-O.

Z punktu widzenia biegłego ortopedy u wnioskodawcy rozpoznaje się zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowo-krzyżowego i szyjnego kręgosłupa z dyskopatią C5/C7, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego z objawami zespołu szyjno-barkowego z nieznacznym ograniczeniem ruchomości. Siła i napięcie mięśniowe są prawidłowe, ruchomość bierna i czynna w stawach i biodrze zadowalająca, bez zaników mięśniowych i bez obrzęków w okolicach kostek. Występuje nieznaczne spłylenie lordozy lędźwiowej, pozostałe krzywizny są zachowane. Ruchy stawu skokowego zachowane w granicach normy dynamicznej. Odwołujący nie wymaga częściowej lub okresowej opieki w czynnościach życia codziennego tj. załatwienie potrzeb fizjologicznych, spożywanie posiłków, ubieranie się i rozbieranie, wykonywanie higieny osobistej i tym podobne. Nie wymaga odpowiedniego miejsca pracy. Stan narządu ruchu występuje z obniżoną sprawnością fizyczną powodującą obniżenie zdolności do pracy, jednakże nie w stopniu uzasadniającym zaliczenie do wyższego - umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Z przyczyn ortopedycznych i traumatologicznych należy zaliczyć wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności o charakterze trwałym.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. nie wnosił żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych.

Wnioskodawca zgłosił zarzuty jedynie do opinii podstawowej biegłej okulisty, które nie podważyły w żadnym stopniu ich całościowej miarodajności. Zdaniem Sądu Rejonowego opinie (podstawowa i uzupełniająca) wydane przez biegłą sądowną z zakresu okulistyki są rzetelne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione, a nadto zgodne z treścią opinii pozostałych biegłych, które nie budziły żadnych zastrzeżeń odwołującego się. Biegła okulista

w sposób wyczerpujący wypowiedziała się co do stanu zdrowia wnioskodawcy w zakresie swej specjalności, zaś w przedmiocie zgłoszonych przez wnioskodawcę dolegliwości kręgosłupa w sposób całościowy wypowiedział się biegły ortopeda w ramach swojej specjalności, do której to opinii odwołujący się nie złożył zastrzeżeń. Opinia biegłej okulisty nie zawiera braków i wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Załączony do odwołania opis leczenia oka prawego w latach 1974-1976 zdaniem biegłej okulisty nie ma wartości orzeczniczej. Stan zdrowia wnioskodawcy w czasie obecnym uzasadnia zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim z powodu stanu narządów wzroku.

Dowód z opinii biegłych internisty, okulisty i ortopedy został dopuszczony na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca jest osobą o lekkim bądź umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Biegli w tym zakresie udzielili odpowiedzi na powyższe pytanie. Sąd podkreślił, iż poszczególni biegli wypowiedzieli się w przedmiocie posiadanych przez wnioskodawcę schorzeń, wyłącznie w zakresie swoich specjalności. Zdaniem Sądu trudno oczekiwać, aby biegły danej specjalności posiadał specjalistyczną wiedzę w zakresie schorzeń z innej dziedziny medycyny, a w konsekwencji w pełni merytorycznie wypowiadał się na temat innych stanów chorobowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego opierając się na wydanych przez biegłych trzech specjalności opiniach, które zostały uznane za spójne, logiczne i odpowiadające zakreślonej tezie dowodowej. Biegli w sposób jasny odpowiedzieli na postawione im pytania, wskazując szczegółowo wszystkie podstawy dokonanych przez siebie w opinii ustaleń. Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłych, dzieląc je jako przekonujące, wnioski wypływające z ich treści. W ocenie Sądu I instancji opinie te były rzetelne i nie zawierały braków. Zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Do wydania opinii biegli dysponowali dokumentacją lekarską wnioskodawcy, a także dokonali badania medyczne w zakresie swej specjalności. Brak jest okoliczności pozwalających na ich zdyskredytowanie.

Wobec powyższego oraz nie zgłoszenia przez strony postępowania innych wniosków dowodowych Sąd ocenił, iż zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał odwołanie wnioskodawcy w zakresie ustalenia wyższego stopnia niepełnosprawności za niezasługujące na uwzględnienie.

Kryteria zaliczania do poszczególnych stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 2046). Zgodnie z art. 1 § 1 ustawa ma zastosowanie do osób niepełnosprawnych, tj. osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności o których mowa w art. 3 tej ustawy, bądź orzeczeniem o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów, bądź orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przed 16 rokiem życia. W art. 3 ustawy ustala się natomiast trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Zgodnie z art. 4 ust. 3 ww. ustawy do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stosownie z art. 4 ust. 2 ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej

lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ww. ustawy).

W orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności, poza ustalonym stopniem wskazuje się także symbol przyczyny niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono stopień, datę lub okres powstania niepełnosprawności, datę lub okres powstania ustalonego stopnia niepełnosprawności oraz wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wskazania te dotyczą w szczególności: odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby; szkolenia, w tym specjalistycznego; zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej; uczestnictwa w terapii zajęciowej; konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby; korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki; konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

Standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności określają § 29-31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 r., Nr 139, poz. 1328).

Przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się naruszenie sprawności organizmu powodujące częściową lub czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy w okresach wynikających ze stanu zdrowia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 30).

Przy zaliczaniu do lekkiego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się zaś naruszoną sprawność organizmu powodującą istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżającą wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu. Przy tym możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Ustalając orzeczony stopień niepełnosprawności organ orzekający określa również jego charakter czasowy. Zgodnie z § 3 ust. 4 ww. rozporządzenia naruszenie sprawności organizmu uważa się za: trwałe (stałe) - jeżeli według wiedzy medycznej stan zdrowia nie rokuje poprawy (pkt 1) albo okresowe - jeżeli według wiedzy medycznej może nastąpić poprawa stanu zdrowia (pkt 2). Zaś stopień niepełnosprawności osoby zainteresowanej orzeka się na czas określony lub na stałe (§ 3 ust. 5).

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na wiążący charakter orzeczenia o stopniu niepełnosprawności na gruncie innych postępowań administracyjnych, o czym przesądza ustawodawca w art. 3 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, który stanowi, że orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności stanowi także podstawę do przyznawania ulg i uprawnień przysługujących osobom niepełnosprawnym na podstawie innych, odrębnych przepisów (por. wyrok WSA z dnia z dnia 18 stycznia 2007 r., (...) SA/Go 607/06. Legalis nr 882143).

Poczynione ustalenia faktyczne, oparte w szczególności na opiniach biegłych z zakresu medycyny danej specjalności przywiodły Sąd do wniosku, że na chwilę obecną nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. poprzez zaliczenie W. G. do wyższego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Rozpoznane u odwołującego się schorzenia dotyczące narządów wewnętrznych, wzroku i ruchu pozwalają na zakwalifikowanie go do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawca nie wymaga trwałej czy długotrwałej albo częściowej czy czasowej pomocy w pełnieniu ról społecznych. Jednocześnie, jak wynika z opinii biegłych, lekki stopień niepełnosprawności ma charakter stały, ponieważ w szczególności zmiany w obrębie narządów wzroku (ślepotą oka lewego) są utrwalone i nie rokują istotnej poprawy wzroku ani po dalszym leczeniu zachowawczym i usprawniającym, czy też po leczeniu operacyjnym. Sąd podkreślił, iż wnioskodawca nie został całkowicie pozbawiony prawa zaliczenia go do osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności, a jedynie zmieniony został stopień tejże niepełnosprawności, przy zachowaniu tego samego charakteru czasowego niepełnosprawności tj. na stałe. Nadto, jeśli ujawnią się w przyszłości nowe schorzenia bądź nastąpi z medycznego punktu widzenia zaostrzenie obecnie występujących schorzeń, wnioskodawca może ponownie ubiegać się o orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wedle aktualnego stanu zdrowia.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie orzekając, jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył wnioskodawca podnosząc, że nie zgadza się z wyrokiem, ponieważ jego stan zdrowia nie uległ poprawie, a wręcz przeciwnie pogorszył się. Przez 11 lat był zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i w tym czasie jego stan zdrowia nie uległ poprawie. Apelujący zwrócił ponadto uwagę, że od 1988 roku ma orzeczoną rentę z ogólnego stanu zdrowia. Orzeczenie zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności jest zatem krzywdzące.

Mając powyższe na uwadze apelujący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W myśl art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPIUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu Okręgowego niewątpliwe jest, że ocena stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy, to jest ocena jego stanu zdrowia oraz niezdolności do pracy bądź ograniczonej zdolności do pracy (wyłącznie w warunkach pracy chronionej) nadto ewentualnej konieczności zapewnienia w celu pełnienia ról społecznych, częściowej albo czasowej pomocy innym osobom, wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego, nie zaś tylko w subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy: internisty-gastroenterologa, okulisty i ortopedy. Wskazani biegli w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie oraz przedmiotowe badanie wnioskodawcy zgodnie stwierdzili, iż ze względu na stan zdrowia – posiadane liczne schorzenia - wnioskodawcę cechuje lekki stopień niepełnosprawności. Biegli wskazali, iż wnioskodawca nie spełnia przesłanek kwalifikujących go do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wymagających czasowej albo częściowej pomocy innym osobom w celu pełnienia ról społecznych. Z przedłożonych opinii wynika bowiem, iż wnioskodawca wymaga zaopatrzenia w okulary z uwagi na jednooczność, natomiast nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie wymaga prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju, nie wymaga szkolenia specjalistycznego, terapii zajęciowej, aktywności zawodowej czy oznakowanego miejsca parkingowego. Biegli uznali, iż dolegliwości na które cierpi wnioskodawca niewątpliwie utrudniają codzienne funkcjonowanie, ale nie powodują niezdolności do pracy albo zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej.

Uznać zatem należy, że w rozpoznawanej sprawie biegli w sposób logiczny i przekonujący uzasadnili swoje stanowisko wyraźnie stwierdzając, iż u W. G. występuje lekki stopień niepełnosprawności. Skarżący w apelacji nie przedstawił żadnych merytorycznych zarzutów, które skutecznie podważałyby wskazane powyżej ustalenia faktyczne. Zauważyć należy, iż biegli bezpośrednio odnieśli się do rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń i szczegółowo, spójnie oraz logicznie przedstawili wnioski końcowe w zakresie reprezentowanych specjalizacji. Powyższe świadczy o tym, że wnioskodawca jedynie w sposób subiektywny - odmiennie niż biegli specjaliści ocenia swój stan zdrowia, a to w ocenie Sądu Okręgowego nie daje jednak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków Sądu Rejonowego opartych na opiniach biegłych, a tym samym podstaw do stwierdzenia, iż nie odzwierciedlały one stanu zdrowia wnioskodawcy. Wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie trafnie wywiódł, iż wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim, nie zaś umiarkowanym. Natomiast twierdzenia apelującego, oparte tylko i wyłącznie na subiektywnym przekonaniu, iż okoliczności dotyczące stanu zdrowia wyglądały inaczej - jako bezzasadna polemika z opiniami biegłych - nie mogły przynieść spodziewanego przez skarżącego skutku procesowego.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała również okoliczność, że wnioskodawca w przeszłości został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Zauważyć należy, że kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji administracyjnej. Organ rentowy dokonując rozstrzygnięcia odnosi się do aktualnego stanu prawnego oraz bierze pod uwagę znany stan faktyczny i dowodowy. Wskazane okoliczności identyfikują decyzję organu rentowego. Rola kontrolna sądu koncentruje się na ocenie stanu rzeczy stanowiącej podstawę wydanej wcześniej decyzji. Jednocześnie należy podkreślić, że postępowanie przed sądem ma charakter rozpoznawczy /tak wyrok SA w Białymstoku z dnia 31 marca 2015 r., III AUa 1490/14, Lex nr 1665760/. Zatem istotny jest stan zdrowia wnioskodawcy istniejący w dniu wydania spornego orzeczenia. Stan zdrowia jest procesem dynamicznym. W przeszłości w istocie wnioskodawca mógł mieć bardziej nasilone dolegliwości, które jednak, zgodnie

z ustaleniem biegłych aktualnie nie dają podstaw do ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. A co za tym idzie nie było możliwe posiłkowanie się wspomnianym orzeczeniem, gdyż obecnie biegli byli zobowiązani ocenić aktualny stan zdrowia. Z tych też względów brak było podstaw do przyjęcia, iż Sąd I instancji w sposób nieuprawniony pominął orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane w 2006 roku, mocą którego zaliczono wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Nie miała również dla niniejszej sprawy znaczenia okoliczność, że wnioskodawca od 1988 roku pobiera rentę z ogólnego stanu zdrowia. Trzeba bowiem podkreślić, że pojęcia: niepełnosprawności, które zawiera art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 2046) oraz niezdolności do pracy, określone w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 887 z późn. zm.) nie są tożsame. Różnice między nimi występują nie tylko w płaszczyźnie definicyjnej, ale także w zakresie orzekania o każdym z tych stanów, które z kolei stanowią przesłankę do przyznania innego rodzaju świadczeń bądź uprawnień. Ustawa "rehabilitacyjna" wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych, a nadto z możliwością wypełniania ról społecznych, jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02, OSNP z 2004 Nr 12, poz. 213 oraz z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03, OSNP z 2004 Nr 19, poz. 340 oraz z dnia 12 marca 2014 r., II UK 360/13, LEX nr 1466628). W tej sytuacji uznać należy, że okoliczność ta w niniejszej sprawie nie miał wpływu na przyjęcie wyższego stopnia niż ustalony orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 23 sierpnia 2016 roku.

W wyroku z dnia 11 marca 2008 r. I UK 286/07 Sąd Najwyższy podkreślił odmienną celów i przesłanek ustalenia stopnia niepełnosprawności i niezdolności do pracy. Zgodnie z definicją zawartą w słowniku zamieszczonym w art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Niepełnosprawność oznacza zatem inną sytuację socjalną określonej osoby. W związku z niepełnosprawnością przysługują też inne świadczenia. Mają one na celu umożliwienie dalszej pracy osobie niepełnosprawnej oraz zapobieżenie jej społecznej alienacji. Stąd też w przypadku orzekania o niepełnosprawności obok oceny stanu zdolności do pracy uwzględnia się zdolność osoby do pełnienia ról społecznych, co nie odgrywa roli przy orzekaniu o niezdolności do pracy na gruncie ustawy emerytalnej. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 13 listopada 2013 r. III AUa 355/13 podkreślił także, iż brak jest podstaw do utożsamiania pojęć prawnych „niezdolności do pracy” oraz „niepełnosprawności”, skoro każde z tych pojęć posiada odmienną definicję legalną.

Zatem fakt pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy nie miał takiego znaczenia, jakie przypisuje mu skarżący z uwagi na odrębność wskazanych instytucji.

Zajmując stanowisko w przedmiocie apelacji ubezpieczonego, wskazać należy, iż podniesione przez niego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie i sprowadzają się do lakonicznej polemiki z opiniami biegłych. Brak jest więc podstaw do kwestionowania wniosków biegłych tylko na tej podstawie, iż odczucia skarżącego, co do stopnia zaawansowania występujących u niego schorzeń są odmienne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż Sąd I instancji przeprowadził wystarczające do rozstrzygnięcia sporu postępowanie dowodowe, dochodząc ostatecznie do uzasadnionego wniosku, że W. G. aktualnie jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Przewodnicząca: Sędziowie:

E.W.